

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudkyň Evy Šonkové a Sylvie Šiškeové v právní věci žalobce: **M. D.**, zast. Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou, se sídlem Milady Horákové 13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2024, č. j. OAM-430/ZA-ZA11-D07-2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 7. 2024, č. j. 19 Az 21/2024-67,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

### O d ů v o d n ě n í :

#### I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce je státním občanem Turecké republiky a dne 24. 3. 2024 podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 27. 3. 2024 poskytl žalovanému údaje k žádosti a vzápětí s ním byl proveden pohovor. Oběma úkonům byl přítomen tlumočnick do jazyka tureckého. Žalobce předložil žalovanému i vlastnoruční vyjádření k důvodům žádosti. V rámci těchto úkonů žalobce žalovanému sdělil, že o mezinárodní ochranu žádá opakovaně. Svoji první žádost podal ve Francouzské republice v roce 2020, kde žil následně zhruba 2 roky. Jelikož jeho žádost byla zamítnuta a byl mu udělen příkaz k vycestování, přijel v roce 2022 do České republiky, kde opět požádal o mezinárodní ochranu. Následně byl přemístěn na základě nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 7. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), zpět do Francie. Po zhruba pěti dnech se však vrátil do České republiky, kde pobýval bez jakéhokoli oprávnění až do podání další žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce uvedl, že v České republice má bratrance, pobýval na různých místech, většinou u známých nebo

v hotelích. Teprve ve vyjádření k podkladům rozhodnutí dne 26. 4. 2024 žalobce zmínil, že má v České republice přítelkyni, s kterou se chce oženit.

[2] Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Státem příslušným k posouzení žádosti je Francouzská republika. Žalovaný neshledal důvod aplikovat čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení, a to ani s ohledem na dodatečně doplněné tvrzení, podle něž chce žalobce uzavřít sňatek s českou státní občankou. Vzhledem k vyjádřením žalobce je patrné, že v minulosti dlouhodobě nesdílel s uváděnou přítelkyní společnou domácnost, během svého dvacetiměsíčního pobytu v České republice bydlel u známých, u bratrance či v soukromých ubytovacích zařízeních. Jeho odcestování do Francie nebude představovat nepřiměřený zásah do jeho rodinného života s ohledem na délku a intenzitu partnerského vztahu.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl. Ve shodě s žalovaným zdůraznil, že žalobce při podání důvodů žádosti ani při pohovoru neuvedl, že by měl na území České republiky jakýkoliv partnerský vztah, ačkoliv byl na své vztahy na území členských států Evropské unie cíleně dotazován. Ani v souvislosti s dotazem na důvody, proč se nechce vrátit do Francie, resp. proč přicestoval opět do České republiky, nezmínil, že by zde měl partnerku. Krajský soud proto přisvědčil žalovanému, že žalobce v minulosti se svou přítelkyní nesdílel domácnost, neměl s ní dlouhodobý vztah. Vzhledem k tomu je třeba považovat nově uváděný partnerský vztah za krátkodobý. Přemístění do Francie za těchto okolností nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného života.

## II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, v níž odkazuje na důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel shrnul obsah bodů 14, 17 a 18 preambule Dublinského nařízení. Rozsudek má za nezákonný, neboť krajský soud neshledal problém v tom, že žalovaný porušil body 17 a 18 preambule Dublinského nařízení, jelikož s ním neprovedl pohovor. Žalovaný ani krajský soud nevzali v potaz, že má v České republice snoubenku. Následkem jejich rozhodnutí je nežádoucí zásah do rodinného a soukromého života stěžovatele i jeho snoubenky.

[5] Žalovaný navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, resp. zamítnout.

## III. Posouzení kasační stížnosti

[6] Při posuzování kasační stížnosti Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná a projednatelná. Vzhledem k tomu, že v předcházejícím řízení u krajského soudu rozhodoval specializovaný samosoudce, musí NSS dále posoudit, jestli kasační stížnost svým významem podstatně

pokračování

přesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Pokud tomu tak není, NSS kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. K přesahu vlastních zájmů stěžovatele se zdejší soud vyjádřil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve kterém vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. Kasační stížnost je přijatelná v případě, kdy se zaprvé dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou NSS, zadruhé, pokud se kasační stížnost týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, zatřetí, pokud je třeba učinit judikaturní odklon, a nakonec začtvrté, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. V právě projednávaném případě není žádný z těchto důvodů přijatelnosti naplněn.

[7] Dublinské nařízení v čl. 5, jenž navazuje na bod 18 preambule, stanoví povinnost provést osobní pohovor s žadatelem, a to za účelem usnadnění určování příslušného členského státu. Ze správního spisu vyplývá, že takový pohovor byl proveden dne 27. 3. 2024 a stěžovatel byl při něm dotazován na skutečnosti, které jsou relevantní pro aplikaci jednotlivých kritérií pro určení příslušného státu upravených v Dublinském nařízení. Rozhodnutí žalovaného vychází ze zhodnocení informací, které stěžovatel při pohovoru uvedl.

[8] Existenci partnerského vztahu na území České republiky vzal žalovaný do úvahy v souvislosti s možnou aplikací čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení, stejně jako s tím související zásah do práva na rodinný život. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu k tomu uvádí, že diskreční oprávnění státu upravené v čl. 17 odst. 1 nepředstavuje povinnost, ale možnost ujmout se posuzování žádosti o mezinárodní ochranu. I kdyby existovaly okolnosti hodné zvláštního zřetele, nemá žadatel na užití tohoto oprávnění státu právní nárok. Správní orgán má v takovém případě pouze povinnost se jeho možným užitím zabývat a jeho neaplikaci případně řádně odůvodnit (např. rozsudek ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24). Soudy mohou správní uvážení týkající se využití oprávnění daného v čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení přezkoumávat pouze omezeně, tedy posoudit, zda správní rozhodnutí nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem; nemůže však posuzovat, zda mělo být diskreční oprávnění využito, či nikoliv (usnesení NSS ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1 Azs 152/2021-68, a ze dne 6. 4. 2022, č. j. 6 Azs 68/2021-37). Tato pravidla soudního přezkumu, jimiž se krajský soud v posuzované věci důsledně řídil, neodporují čl. 17 odst. 1 ani čl. 27 Dublinského nařízení, neboť z nich nevyplývá požadavek zajištění účinného opravného prostředku proti rozhodnutí o nevyužití čl. 17 odst. 1, což nevylučuje stanovení vyššího standardu soudní ochrany vnitrostátním právem (viz rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 18. 4. 2024 ve věci C-359/22 *AHY*).

#### IV. Závěr a náklady řízení

[9] Krajský soud věc posoudil v souladu s ustálenou judikaturou NSS a nedopustil se žádného, natož hrubého pochybení, které by mělo dopad do hmotněprávního postavení

stěžovatele. NSS proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[10] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, protože ve věci neměl úspěch. Procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné činnosti.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2025

Tomáš Kocourek  
předseda senátu